

MÉREGTELENÍTŐ

2025.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem jelképek szánom a címlap képét. Ez több annál: Ez történelem. Emlékezés és valóság, múlt és örök jelen. Nem lehet letakarni, nem is szeretném. Az, hogy kinek mit jelent, az már személyes hit, személyes életfelfogás. De ha történelem, akkor miért történt?

Hát ezen lehet és kell gondolkodni, felfejteni a mondanivalóját annak, hogy üres a kereszt

Ha örök jelen, ma is történik. Szembenézek-e vele, vagy homokban a fejem?

A Valóság minden esetre bizonyítja, hiszen a Tél dermedtségének helyét újra és újra elfoglalja az élet Feltámadása, mely harsogó, színes és gyönyörű. Igen, ez a káprázatos Ünnepe az Örök Életet közvetíti, mert „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte, hogy örökké éljen minden Őbenne hívő!”

Olvasó, egy levelet kaptam, ezt továbbítom Neked. Örülünk együtt!

Túrmezei Erzsébet: Úton van feléd (részletek)

„Egy csoda úton van feléd!”
- írta valaki messziről
bátorító levélben nekem.
De hadd írjak most én is levelet,
s beszélgessek benne veled.
Örömmel, bátran, bizonyosan
Hadd írjam meg, hogy tévedés:
egy csoda kevés!
Nem egy, hanem száz és
számtalan,
Minden nap új csoda
Van úton feléd!
Hogy letörölje könnyed,
hogy kútja legyen erőnek, örömnek,

szolgálatnak, bizakodásnak,
teherbírásnak,
megbocsátásnak,
megoldhatatlan kérdéseidre
váratlan megoldásnak!
Jézus Krisztusban
minden nap új csodák földje
nyílik eléd!
Száz és számtalan,
minden nap új csoda
van úton feléd!
Bár hittel hinnéd,
és soha, soha
nem felejténéd!

Rónay György: Húsvéti szárnyasoltár

Éjfél után a katonák riadtan
lándsájukhoz kaptak, mert valami
zuhogásfélét vélték hallani,
mintha madárzaj húzna a magasban.
S valóban: fönt örvénylő, vad csapatban
griffek, sasok, flamingók százai
szálltak, s felhőjük zúgó szárnyai
villámokat vetettek szakadatlan.
Így szálltak a télből a mennyei
tavaszba az ősatyák lelkei:
Jób, Ábrahám, Énok, Józsué, Jákob.
S mire feleszméltek a katonák,
elérték az ég kitárt kapuját
a boldog túlvilági kormoránok. /Máté 27.53/

János futott, hogy Pétert megelőzze
s Péter látta, külön, a lepedők
mellett az összehajtott keszkenőt
s Magdolna sírva ráborult a kőre.
Én meg, Uram... Nézd itt áll ez a dőre
Ügyefogyottan, mint a temető
mentén a koldus, tárt sírod előtt,
s csak báméskodik hátra meg előre.
De mikor este, ahogy besötétlett,
ácsorgástól tikkadtan hazatérek
s elbóbiskolnék már, valami fény
lobban: ott állsz a szoba közepén
és: „Elfáradtál fiam?” – szól az Isten.
„Jöjj hát, pihenj meg puha sebeimben.” /János 20.4-7/

Néha megfélekedezem rólad. Olykor
oly mélységesen mélyen, hogy egy egész
napon át nem is jutsz eszembe, és
ha mégis felmerülsz talán: halottról
tűnődik így az ember lelke. Sokszor
meg úgy érzem, hogy szívemet nehéz
kővé kovácsolta a kétkedés:
síroddá. És már harmadnapja alszol.
Akkor, neved rivallva büszke hanggal,
utamat állja s megragad az angyal.
Sírod üres és nincs előtte kő.
Én meg döbbenten állok s remegő
hangon: „Uram, hová lettél?” – kiáltok,
míg jelenlétté nem lesz a hiányod. /Lukács 24.2/

Újra a Szentévről

Amikor a keresztes hadjáratok, a Szentföldi nagy zarándokutak megszűntek, 1300-ban Szent Péter sírja felértékelődött. Zarándokok tömegei indultak Rómába bűnbocsánatért, amit az európai emberiség igényelt. A lényege a bűnnel való leszámolás vágya volt.

A Szentév Ószövetségi alapja a zsidó Mózesi törvény volt. 7x7 év után következett a rituális megtisztulás – az u.n. Jóbel év. Hirdesd a szabadságot. Mindenki jusson hozzá a birtokához. Ne vess ebben az esztendőben, ne szüretelj, hagyj a szegényeknek, ne vidd piacra, ne kereskedj vele. Nagy szabadulás szükséges minden rabságból, haragvásból, megkötözöttségből.

1500-ban VI. Sándor pápa kiformáltatta a szentévi ceremóniát. A 4 nagy római bazilikában a Szent kapuk megnyitása, a tömegek átvonulása, mint egy zarándoklaton. Hisz az emberlét fő célja:...” bemegyek, hogy áldjam az Urat...”/117.Zsoltár/. *Ferenc pápa 5. kapuként idén egy börtönkaput is nyitott.* 50 évente, majd később 25 évente hirdeti meg a katolikus Egyház a jóbel évet, hogy minden ember részesülhessen belőle élete során.

A zarándokút valahonnan indul és valahová tart. Mint az emberélet. Készült rá az akkori ember, ez a köztudat része volt: készülj minden este számvetéssel a másik világba érkezésre. *Petrás Mária Kossuth-díjas* csángó keramikus és énekes elmondja: a csángó zarándokutak nagy-nagy egyszerűségben zajlottak. Nem várta őket szállás. Ha odaértek az illető templomhoz, este az elfáradt öregek odatámaszkodtak kívülről a templom falához megpihenni. Akik meg bírták, térden körbe járva imádkoztak közösen. Az együttes ima lehívta a Reményt. A számadás gondolata vallástól függetlenül élt az akkori emberekben. Ez volt ezeknek a zarándoklatoknak az alapja: Isten jobban tudja, mire van szükségünk.

2000. Nagyböjtjén a szentév kapcsán fontos esemény történt: Szent II. János Pál Pápa nagy bocsánatkérése az Egyház és tagjai által elkövetett bűnökért. Az ekkor tartott Ifjúsági Találkozón 2 millió fiatal vett részt, minden földrésről. A katolikus világ már nem korlátozódik csupán Európára. Vajon mi lesz az idei szent év hozadéka? Nem láthatjuk, de mindnyájunktól függ, **beengedjük-e az életünkbe a szentévi gondolatokat, a megbocsátást, a tudatosan megélt emberi életet, a bűntől való szabadulás cselekedeteit, az Isteni szeretetet, vagyis: az emberélet rendeltetését.**

Szent-Gály Kata: Megtérés

Én ismerem a bűnt, Uram,
én messziről jöttem.
Jogom van hozzá, hogy nagyon
szeress,
hogymint homlokomra két vonást tehess,

mert kiváltottál önmagaddal engem.
Kereszted mint a rám süttött pecsét:
tied vagyok és nem a földé.
Haza találtam és szeretnék
a te házában lakni mindörökké.

Utak, sorsok, találkozások

Fél évszázaddal ez előtt találkoztunk. Megszólított. És soha többé nem felejthető a találkozásunk.

Volt olyan mondani valója, amit feltétlenül át kellett adnia. Átadta, aztán pár hónap múlva ki is lépett az életünkből. Kényszerült erre a lépésre, mert üldözték a mondanivalója miatt. Éppen megúszta a börtönt. A sok ezer kilométer sem szakíthatta el a kapcsolatot, mert ez lélekben kötődött. Mi még sokáig féltünk a következményektől, de Ő már biztonságban volt. És ott is mondta-mondta-mondta, amit rá bízta. Mondta a braziloknak az Örömhírt. Épített templomot, épített közösségeket. Virult körülötte az Élet. Itthon fű alatt, de éltük és tovább mondtuk mi is az Örömet.

Itt kisebb hangerővel – mert mi „ilyenre lettünk csinálva”, ott ők harsogó tánccal, énekkel, rádióval, televízióval. Aztán évek múltán találkoztunk, biztonságos terepen, Rómában. Megint évek múltán már haza is jöhetett, elmúlt a vörös veszedelem.

Volt, aki utána ment segíteni. Volt, aki itthon maradt, így tartották a kapcsolatot. Ezzel telt el az élet.

Jelentős találkozás volt az az első, egy életre szóló kapcsolat.

És onnan is tovább nyúltik: mert Ő 94 évesen, egy egész élet munkálkodása után végleges Hazájába, az Örök Életbe távozott.

Molnár László Atya, „Padre” hálával búcsúzunk. De reméljük, hogy TALÁLKOZUNK!

Mécs László: A gyermek játszani akart

A vonat futott. A kupé-dobozok
szűkek voltak. A gyermek unatkozott.
Tavaszi csermely-életnek szűk volt a part.
A csermely-áradt. A gyermek játszani akart.

A gyermek szeme tükröt keresett:
anyjára mosolygott s várt egy keveset,
az anyja arca nem tükrözte vissza,
szomorú volt. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a bankárra mosolygott s várt egy keveset,
a bankár arca nem tükrözte vissza,
börzét böngészett. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
egymást tükrözték szerelmesek,
a gyermek rájuk mosolygott.

Nem tükrözték vissza.
Vágy fátyolozta. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a kalauz orcái veresek,
a gyermek rámosolygott, szürke szolga volt,
nem tükrözte vissza. Dolga volt.

A gyermek szeme tükröt keresett:
a gyermek rám mosolygott s arcát, a kedveset
tükröztem, mint kék tó a teli holdat
s ringattam. Valahol angyalok daloltak.

Ó, én ráérek. Nincs semmi dolgom itt a Pénzzel.
Nincs semmi dolgom a szerelmi mézzel,
sem a kenyérrel. Ha megharcoltam a bűnnel a harcom:
a tükör tiszta, tiszta gyermek-arcom.

Én tükre vagyok minden mosolynak,
én azért élek, hogy visszamosolyogjak,
virágra, lepkére, bokorra, rengetegre,
farkasra, bárányra, szivárványra, fergetegre,

fényre, holdra, csillagokra, szegényekre, gazdagokra,
szenvedésre, vidámságra, jó napokra, rossz napokra,
rózsafára, keresztfára, visszamosolyogjak mindenre,
visszamosolyogjak az Istenre.

Füle Lajos: Futás

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen űzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogyan elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.

Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.
Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életen át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörű szépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánja nagyon,
guruló szívét csakhogya elérje,
hogya fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésen át,
hulló Igével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

„Mindig van remény” (facebook)

A lufis lány a világ egyik leghíresebb falfestménye. Egy kislány kinyújtja kezét egy piros, szív alakú lufi felé, ami elrepül. A léggömb a szeretet reményét jelképezi, ártatlanságot. Amit elveszítesz gyerekkorodban. Mert a világban vannak olyan dolgok, amelyek bebörtönöznek, amit "csalódásnak", "megbánásnak", "dühnek", "bosszúnak" neveznek. És letörik a szárnyaidat. Banksy sokak szerint kritizálja az embereket álmaiktól megfosztó társadalmat, gyakran a gyerekekkel kezdve. Milyen szomorú, nem? De ne tévesszen meg a látszat. Valójában a piros a gyűlölet szimbóluma is. A dühé. A pirosat mindig is erőszakkal társították. És az erőszak az alkalmatlanok utolsó menedéke. És Banksy jól tudta ezt.

Senki sem tudja, hogy ki volt ő, senki sem ismeri a kilététét, sem a valódi nevét, de az egész világ ismeri a graffitijét. Most nézd meg a léggömböt. A

szél tépi ki a gyerek kezéből, vagy elengedi? Egyszer egy költő azt írta: "tegnap este elvesztettem a gyűlöletet és szeretetet nyertem. "

A szeretet olyan, mint a repülés. A legtöbb embernek a határ a csillagos ég. Aki szereti az eget, annak horizont. A szeretet repít, a gyűlölet lehúz. És ahhoz, hogy repülhess, úgy tűnik, Banksy azt mondja, *először meg kell tanulnod elengedni*. A képen nem látszik, de az eredeti falfestménybe beleillesztett egy írást: „Mindig van remény”

Mert végül a szeretet az egyetlen, ami győz. Amit szeretsz, valószínűleg elveszíted, de végül mindenképp visszatér hozzád.

Banksy egy brit graffitiművész, politikai aktivista és festő, kinek személyazonossága jórészt ismeretlen. Szatirikus utcai művészete és felforgató epigrammái a fekete humort keverik a graffitivel, jellegzetes stencilezett technikával. /Wikipédia/

OOO

Egy élet a kezében

Ha a gyerekek kritizálva élnek, megtanulják, milyen megbélyegzettnek lenni.

Ha a gyerekek ellenségeskedésben élnek, megtanulnak veszekedni.

Ha a gyerekek kicsúfolva élnek, megtanulnak szégyenlősnek lenni.

Ha a gyerekek megszégyenítve élnek, megtanulnak bűnösnek lenni.

Ha a gyerekek toleráns légkörben élnek, megtanulnak türelmesnek lenni.

Ha a gyerekek bátorítva élnek, megtanulnak bizalommal élni.

Ha a gyerekek megdicsérve élnek, megtanulják megbecsülve érezni magukat

Ha a gyerekek méltóságban élnek, megtanulják az igazságot.

Ha a gyerekek biztonságban érzik magukat, megtanulnak hinni.

Ha a gyerekek hitelesen élnek, megtanulják, mit jelent szeretni.

Ha a gyerekek elfogadva és barátságban élnek, megtanulják megkeresni a szeretetet a világon.

A TE GYEREKEID HOGYAN ÉLNEK? (Dorothy Law Holtz)

Fésüs Éva: A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban a végtelen.
Levélhullásban erdők bánata,
bujócskás völgy ölében a haza,
vetésben remény, moccanás a magban,
kottasorokban rabul ejtett dallam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő, ami sosem látszik,
de a lélekhez szelídült anyagban
tündöklőn ott sugárzik.

Kedves Olvasóm!

Tavasza van, gyönyörű!!!

A szeretet és a szerelem a legnagyobb érzések, melyekkel megajándékozott minket a Teremtő. Isten maga a szeretet. Ezért a Biblia a Vele való kapcsolatot az atya és a fiú, illetve a vőlegény és menyasszony képével érzékelteti. Ezek az érzések nemcsak a lelkünket, de egész testünket is hatalmukba kerítik.

Lehet, fiatal vagy és érzed, testedben, lelkedben érzed a dűbörgő vágyódást: hogy nem vagy elég Magadnak. Keresed, ki az, akiben kiegészülsz, aki által boldog, gazdag, ÉLŐ leszel.

Csodálatosan megkomponált hormon-szabályozás visz bennünket a szerelem útján. Erről szól az alábbi írás, melyet egyszer, sok éve már közöltünk.

Nem illúziórombolás, hanem a realitás közlése a szándékunk, hogy megismertessük a bennünk feltámadó vágy hormonális hátterét, azokat a biokémiai folyamatokat, melyek alakítanak rajtunk. De jó, hogy mindezt a tudatos élet-tervezés kézben tarthatja. Jó, ha kézben tartja. Mert ettől vagyunk emberek.

A szerelem és a biokémia

A szerelemben lényegileg **öt hormon**, illetve hormon-szerű anyag tevékenykedik. Az egyszerűség kedvéért mindegyiket hormonnak fogjuk nevezni.

Az első a **phenil-etil-amin**, rövidítve *PEA*, ez az, amit a szerelem hormonjának is hívunk. Ha megtetszik valaki, ez a hormon elkezd termelődni. Szerelem első látásra = intenzív PEA termelődés.

Ez a hormon az agy ún. jutalmazási központjába jut, ahol megemeli a **dopamin** szintet. Ez a második hormon. Ez okozza a szerelem jellegzetes testi tüneteit. Hogy gyorsabban dobog a szívünk. Hogy gombóc van a torkunkban, nem tudunk megszólalni. Hogy tele vagyunk energiával. Hogy nincs étvágyunk. Hogy egy kedves szó a mennyekbe repít, és a föld fölött lebegünk, majd a mélybe zuhanunk, ha nem kapunk még többet.

Szóval szerelmesnek lenni nagyon jó. A testi tünetek (étvágytalanság, szívdobogás, alvászavar...) betegség esetén csak nyugót jelentenek, de ha szerelmesek vagyunk, még ezek is örömet okoznak valamilyen szinten.

A PEA hormon ugyanis a szó valódi értelmében **kábítószer**: ugyanazokon a pályákon halad, és ugyanoda érkezik az agyba, ahová a kábítószer; illetve ugyanazt eredményezi: (pizokul) jó érzést okoz. Ez biológiai tény. Ha pedig valami ennyire jó érzést vált ki, akkor vágyunk rá. Mennél többet kapunk belőle, annál inkább vágyunk rá. Annál inkább függünk tőle. Az elvonási tünetekre pedig senki sem vágyik. Igaz ez a szerelemre, igaz ez a kábítószere.

A PEA másik hatása: az u.n. normálisság-vegyületet, a **szerootonin** szintet is lecsökkenti, hogy minden a szerelemért történjen.

Mit tehetünk, ha beleszeretünk valakibe, akibe nem kellene? Például mert már házas, vagy mert mi is (esetleg kihűlt) házasságban élünk. Úgy érezzük, sokkal boldogabbak lennénk, ha mindent feladnánk az új szerelemért, mert többet ígér. Mi van, ha nem érezzük magunkat erősnek, hogy ellenálljunk? A hollywoodi filmek szerint jogunk és kötelességünk mindent alárendelni ennek a csodálatos érzésnek. Vágyunk is rá. De ez a helyes?

Azt, hogy kibe szeretünk bele, akarattal befolyásolni nem igazán lehet. Azt sem, hogy mikor leszünk szerelmesek. Azt sem, hogy hányszor. Elkezdhet termelődni a PEA akarattól függetlenül. Hiszen nem szándékosan szeretünk bele egy házas emberbe. Ha házasok vagyunk, (és jó házasságban élünk), akkor nem jön jól, ha elkezdünk érezni valamit egy másik nő/férfi iránt. Egy pap vagy szerzetes életében is megtörténhet, hogy komolyan vonzódni kezd valaki iránt. Mit lehet tenni? Ha bármelyik hollywoodi filmben keresnénk rá a választ, ezt kapnánk: a szerelem mindent visz, próbálhatsz harcolni ellene, de úgymint mindegy. Előbb-utóbb be kell hódolni neki.

Mi történik tovább? A PEA hormon által kiváltott testi tünetek (szívdobogás, alvászavar, étvágytalanság, izgatottság...) hosszú távon károsíthatják a szervezetet, ezért kb. 18 hónap után az agy maga állítja le a termelést. A PEA megtette kötelességét (két ember szívét egymás felé fordította,

puhította), a PEA mehet. És már nem remeg meg a gyomrunk, valahányszor közel hajol szerelmünk, nem dobog gyorsabban a szívünk, ha meglátjuk vagy rá gondolunk. A Nagy Szerelem eltűnni látszik. Sokan ekkor szakítanak, mert úgy gondolták, hogy az lenne az Igaz Szerelem, a felhő fölött lebegés is állandó benne. Szakítanak, hogy újabb Nagy Szerelmet és Lebegést keressenek. Vagy ekkor döbbennek rá, amit eddig nem láttak a rózsaszín szemüveg miatt: Jé, mindenki mondta, hogy nem illünk össze, és igazuk volt... Olyan, mintha egyszer csak levennék a rózsaszín szemüveget, és rádöbbenénk: ki ez az ember?

A szerelem kémiaileg indukált érzése elmúlik. Ha nem gerjesztjük mesterségesen az érzést, azaz a PEA hormont nem ösztönözzük termelésre (nem keressük az alkalmat, hogy találkozzunk, nem gondolunk rá akarattal, nem álmodozunk róla, ha eszünkbe jut, eltereljük a figyelmünket), akkor képesek leszünk valamilyen szinten racionálisabban szemlélni a helyzetet. De a Lebegés, az Érzés nagyon-nagyon hiányzik. A kábítószer hiányzik! Aki ebben a helyzetben van / volt, az tudja csak, milyen kegyetlen és nehéz tud lenni ez az időszak. Annál is inkább, mert a normáltság-vegyület, a szerotonin is lecsökkent mennyiségben van jelen, így még felkelni sincs kedve, ereje az illetőnek. Mintha a kábítószerrel való leszokás minden kínját át kellene élnünk.

Mi történik, ha itt nem állt meg egy kapcsolat? Egy felmérés szerint az érettségi előtt álló ifjúság nagy hányadának vannak tapasztalatai a következő 2 hormon működéséről is, melyek az Első Alkalm előtt is termelődtek kis mennyiségben (mint mellékszereplők), de most főszerepet kapnak.

Szeretkezés közben nagy adag **endorfin** szabadul fel (ez a 4. hormon). A PEÁ-hoz hasonlóan ez is igazi "kábítószer", és ez is az agy jutalmazásközpontjára hat. A szeretkezés során ez okozza a kábulatig menő gyönyörűség érzést. Ha valaki csak a nemi közösülésre vágyik, valójában endorfinra vágyik. Az endorfin pedig még magasabbra emeli a gyönyör szintjét - a PEA lebegését, a bekábítószerezett élményt - és tovább *csökkenti az értelmi/akarati ítélőképességet*. Így minden szexuális kapcsolat nagy gyönyört okoz (ami Isten szép ajándéka nekünk), de egyben még rózsaszínűbbre festi a szemüvegünket, egyre kevésbé látjuk a kapcsolatunk reális képét, és egyben felkelti a vágyat további szexuális élmények után.

Az endorfin-fürdő közepette nagy mennyiségű **oxytocin** (5. hormon) is termelődik. Ezt *kötődési hormonnak* nevezzük. A két ember kapcsolata során ez az anyag is folyamatosan termelődik, de szeretkezéskor robbanásszerűen, nagy mennyiségben szabadul fel, és rendkívülien *erős kötő hatása van*: életre szólóan hozzáláncolhat a másikhoz (ez pedig Isten szép terve). A házastársak esetében ez nagyon jó, de a baj akkor van, ha két nem egymásnak teremtett ember között lép fel az oxytocin-indukálta kötődés. Semmi garancia nincs arra, hogy az első ember, akibe beleszeretnek, az a Nagy Ő, akivel leélhetem az életem szeretetben. Egy szakítás után úgy érzi az ember, hogy a szívét tépték ki. Ennek az érzésnek a kémiai okát most ismertettük. Sejtszinten, hormonszinten kötődik össze két ember szeretkezés

közben Isten terve szerint. Ez az oxytocin minden orgazmus során mélyen beírja az agyba az emlékeket. És a következő kapcsolatok során ez a memória adott helyzetekben előjön, zavart, fájdalmakat okozva. /További oxytocin hatás: férfiakban az ejakulációt, nőkben a ritmikus méh összehúzó-dásokat okozva a megtermékenyítést segíti elő. Ezeken túl szoptatáskor és szüléskor is bőven termelődik./

Hihetetlen dolog belegondolni, hogy Isten két embert kiválaszt, hogy életük végéig, akár 60-70 éven keresztül is együtt éljenek, vállaljanak gyerekeket, nézzenek szembe örömmel, nehézségekkel, tragédiákkal. Terve szerint anélkül, hogy kiszállnának félúton egy fiatalabb test élvezetéért, a nehézségek előli menekülés vagy bármi miatt. 60 év borzasztóan sok idő arra, hogy kizárólag egy emberrel legyek együtt éjjel-nappal. A legjobb barátomra is ráunhatok, ha egy hónapig éjjel-nappal vele vagyok. 60 év borzasztóan sok. Erre Isten is gondolt. Ezért alkotta meg a szerelem hormonrendszerét olyanná, amilyen. Hogy lehetőséget teremtsen arra, hogy két ember együtt lehessen **BOLDOGAN**. A fene megette az egészet, ha végig kell kínlódnom az életemet valakivel, ha a kapcsolat nem ad boldogságot egész életemre.

Hogyan gondolkodjunk minderről?

Hitünk szerint Isten megalkotta a **PEA** hormont, hogy két ember szívét egymás felé hajlítsa. Segítségül adta a **dopamint**, hogy örömet, feldobottságot érezzünk a másik iránt. Jó dolog szerelmesnek lenni? Örömet ad megtapasztalni, hogy szeretni tudok, s szeretnek? Hogy jóleső izgalom költözik a gyomrunkba és szívünkbe, ha eszünkbe jut Ő? Naná.

Mi van, ha nem az igaziba szerettem bele? Mert Isten meghagyja szabad akaratunkat, hogy azt tegyük, amit akarunk. Mert nem salátás kertet teremtett öntudatlan salátaemberekkel (idézet Bőjte Csabától)

- Ha nem abba szeretünk bele, akit szeretettel nekünk szánt, akkor a hormonszint csökkenésével új keresésbe foghatunk, míg megtaláljuk az igazit.

- Mit is mond ez azoknak, akik „csapdába kerültek”, mert az oxytocin mélyen összekötötte őket, miközben már PEA híján tisztán látnak. Látják, hogy ki valójában a másik, s hogy nem is ő a zsánerük? Rájöhetnek, hogy számukra mindez csak kísértés volt. És túl lehet lépni rajta. És megvan bennünk az erő, hogy végigcsináljuk a nehezebb utat...

- Ha már késő bánat, mert idejekorán összekötöttük az életünket, sok-sok küzdelem árán megérlelődhet bennünk egy elköteleződés, egy mély szeretet, barátság. Mert azért az akaratunk az isteni kegyelemmel karöltve ezt létre hozhatja bennünk. Nagyon mély, tartalmas kapcsolat jöhet létre így a „csapdába esett” felek között is.

- Ha pedig valóban megtaláltuk életünk párját, a testi kapcsolat a házasságban hihetetlen sok örömet jelent. Az élet rögzös útjain ugyancsak szükségünk van ilyen örömforrásokra. Az **oxytocin** pedig egy életre összeköthet két embert azután is, hogy a PEA lecsökken, és már nem ugrik ki a szívem, ha meglátom. Csak érzem, hogy még mélyebben szeretem. De mindez akkor működik, az oxytocin akkor termelődik folyamatosan, ha a két embernek van lelki kapcsolata, ha teret és időt szánnak egymásra.

Ez tehát Isten szép terve. Terv. Hogy mit kezdünk a tervével, hogy követjük, vagy elvetjük, az csak rajtunk áll. **Tanulság:**

- A PEA segítség ahhoz, hogy az ember kilépjen önmagából, a saját nemi keretei közül. Másrészt arra való, hogy mindenkinek adjon egy esélyt, mert megszépít, mert a másik fél szépnek látja akkor is, ha nem az, és tiszta látással nem akadna meg rajta senkinek a szeme.

- Egy- másfél éves kapcsolatban tilos életre szóló döntést hozni. Mert nem lát reálisan egyik fél sem.

- A testi kapcsolat az oxytocin révén olyan mély emléké kötetést hoz létre, hogy a szakítás után magával visz egy darabot mindegyikükből, s több kapcsolat után egy töredezett személyiség alakul ki. Ezért nem javasolt a házasság előtti testi kapcsolat.

Fentieket dr Gloviczki Eszter előadása alapján állítottuk össze.

OOO

Szeretni valakit, az több mint egy erős érzés; az döntés, ítélet és ígéret.
(Eric Fromm)

A szeretet hiányát az ember soha nem pótolhatja, ám a szeretet minden mást pótol. (P. Matteo)

Minél nagylelkűbb vagy Isten iránt, annál inkább fölfedezed az Ő nagylelkűségét. (Loyolai Szt. Ignác)

Túrmezei Erzsébet: Mint a madár szárnya

*"Krisztus keresztje olyan teher, mint a madárnak a szárnya
- az emeli a magasba" Clairvauxi Bernát*

Teher a szárnyad, suhanó madár?
Repülsz! Kék egek végtelenje vár.
Repülsz - fényében arany napsugárnak.
Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.

Teher a kereszt, a Krisztus keresztje?
lehet, gyenge vállad már felsebezte.
De olyan teher, mint a madár szárnya.
Nélküle magasság hiába várna.
Nélküle a célt soha el nem éred.
A kereszt emel egyre feljebb téged.
Repülsz - fényében arany napsugárnak.
Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.

Radnóti Miklós: Tétova Óda

Mióta készülök, hogy elmondjam neked
szerelmem rejtett csillagrendszerét;
egy képben csak talán, s csupán a lényegét.
De nyüzsgő s áradó vagy bennem, mint a lét,
és néha meg olyan, oly biztos és örök,
mint kőben a megkövesült csigaház.
A holdtól cirmos éj mozdul fejem fölött
s zizzelve röppenő kis álmokat vadász.
S még mindig nem tudom elmondani neked,
mit is jelent az nékem, hogy ha dolgozom,
óvó tekinteted érzem kezem felett.
Hasonlat mit sem ér. Felötlök s eldobom.
És holnap az egészet újra kezdem,
mert annyit érek én, amennyit ér a szó
versemben s mert ez addig izgat engem,
míg csont marad belőlem s néhány hajcsomó.
Fáradt vagy s én is érzem, hosszú volt a nap, -
mit mondjak még? a tárgyak összenéznek
s téged dicsérnek, zeng egy fél cukordarab
az asztalon és csöppje hull a méznek
s mint színarany golyó ragyog a terítőn,
s magától csendül egy üres vizespohár.
Boldog, mert véled él. S talán lesz még időm,
hogy elmondjam, milyen, mikor jöttödre vár.
Az álom hullongó sötétje meg-megérint,
elszáll, majd visszatér a homlokodra,
álmos szemed búcsúzva még felém int,
hajad kibomlik, szétterül lobogva,
s elalszol. Pillád hosszú árnya lebben.
Kezed párnámra hull, elalvó nyírfaág,
de benned alszom én is, nem vagy más világ,
S idáig hallom én, hogy változik a sok
rejtelmes, vékony, bölcs vonal
hús tenyeredben.

Olvasóm! Csodálatos, hogy a költő a testben - lélekben átélt eseményeket, folyamatokat milyen pontossággal írja le, a még akkor alig ismert biokémiai folyamatokat is. Ezt nevezzük költői pontosságnak.

József Attila: Óda

Itt ülök csillámló sziklafalon.
Az ifjú nyár
könnyű szellője, mint egy kedves
vacsora melege, száll.
Szoktatom szívemet a csendhez.
Nem oly nehéz -
idesereglik, ami tovatűnt,
a fej lehajlik és lecsüng a kéz.
Nézem a hegyek sörényét -
homlokod fényét
villantja minden levél.
Az úton senki, senki,
látom, hogy meglebbenti
szoknyád a szél.
És a törékeny lombok alatt
látom előrebiccentni hajad,
megrezzenni lágy emlőidet és
- amint elfut a Szinva-patak -
ím újra látom, hogy fakad
a kerek fehér köveken,
fogaidon a tündér nevetés.

Óh mennyire szeretlek téged,
ki szóra bírtad egyaránt
a szív legmélyebb üregeiben
cseleit szövő, fondor magányt
s a mindenséget.
Ki mint vízesés önnön robajától,
elválsz tőlem és halkán futsz tova,
míg én, életem csúcsai közt, a távol
közelében, zengem, sikoltom,
verődve földön és égbolton,
hogyan szeretlek, te édes mostoha!

Szeretlek, mint anyját a gyermek,
mint mélyüket a hallgatag vermek,
szeretlek, mint a fényt a termék,
mint lángot a lélek, test a nyugalmat!
Szeretlek, mint élni szeretnek
halandók, amíg meg nem halnak.
Minden mosolyod, mozdulatod,
szavad,
örzöm, mint hulló tárgyakat a föld.

Elmémbe, mint a fémbe a savak,
ösztöneimmel belemartalak,
te kedves, szép alak,
lényed ott minden lényedet kitölt.
A pillanatok zörögve elvonulnak,
de te némán ülsz fülemben.
Csillagok gyúlnak és lehullnak,
de te megálltál szememben.
Ízed, miként a barlangban a csend,
számban kihűlve leng
s a vizes poháron kezded,
rajta a finom erezet,
föl-földereng.

Óh, hát miféle anyag vagyok én,
hogyan pillantásod metsz és alakít?
Miféle lélek és miféle fény
s ámulatra méltó tünemény,
hogyan bejárhatom a semmiség ködén
termékeny tested lankás tájait?
S mint megnyílt értelembe az ige,
alászállhatok rejtelseibe!...
Vérköreid, miként a rózsabokrok,
reszketnek szüntelen.
Viszik az örök áramot, hogy
orcádon nyíljon ki a szerelem
s méhednek áldott gyümölcse
legyen.
Gyomrod érzékeny talaját
a sok gyökerecske át meg át
hímezi, finom fonalát
csomóba szőve, bontva bogját -
hogyan nedűid sejtje gyűjtse sok raját
s lombos tüdőd szép cserjéi saját
dicsőségüket susogják!
Az örök anyag boldogan halad
benned a belek alagútjain
és gazdag életet nyer a salak
a buzgó vesék forró kútjain!
Hullámozó dombok emelkednek,
csillagképek rezegnek benned,
tavak mozdulnak, munkálnak gyáruk,
sürög millió élő állat,

bogár, hínár,
a kegyetlenség és a jóság;
nap süt, homályló északi fény borong-
tartalmaidban ott bolyong
az öntudatlan örökkévalóság.

Mint alvadt vérdarabok,
úgy hullnak eléd ezek a szavak.
A lét dadog,
csak a törvény a tiszta beszéd.
De szorgos szerveim, kik újjászülnék
napról napra, már fölkészülnek,
hogy elnémuljanak.
De addig mind kiált -
Kit két ezer millió embernek
sokaságából kiszemelnek,
te egyetlen, te lágy

bölcső, erős sír, eleven ágy,
fogadj magadba!...
Milyen magas e hajnali ég!
Seregek csillognak érceiben.
Bántja szemem a nagy fényesség.
El vagyok veszve, azt hiszem.
Hallom, amint fölöttem csattog,
ver a szívem.

Visz a vonat, megyek utánad,
talán ma még meg is talállak,
talán kihűl e lángoló arc,
talán csendesen meg is szólalsz:
Csobog a langyos víz, fürödj meg!
Ime a kendő, törülközz meg!
Sül a hús, enyhítse étvágyad!
Ahol én fekszem, az az ágyad.

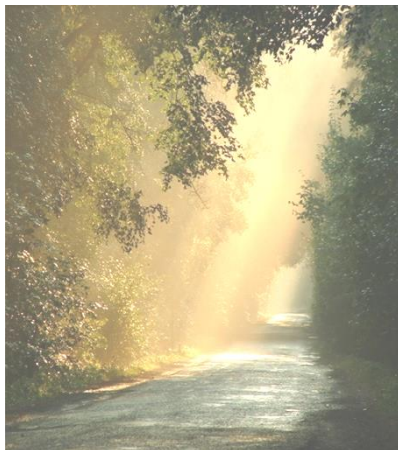
József Attila 1933 júniusában Lillafüredre utazott, hogy részt vegyen a Palota Szállóban megrendezett írókonferencián. Már túl volt a Vágó Mártával szőtt házassági terveken: az egyéves távollétet szerelmük nem élte túl. A költő ekkor már a munkásmozgalmi aktivista Szántó Judittal élt együtt. „Szövetség ez s nem szerelem”– írta a költő kapcsolatukról.

A 32 éves Marton Márta válófélben lévő, asszonyként érkezett Lillafüredre. Az 1920-30-as években több népművelő előadást tartott az irodalom nőalakjairól és a gyereknevelésről, tehát élénken érdeklődött az irodalom, a kultúra és a művészetek iránt. Talán irodalmi kapcsolatait akarta építgetni a konferencián. A feltűnően szép asszonyba ott mindenki szerelmes volt. Az első este Kárpáti Aurél irodalomtörténész társaságában vacsorázott. Talán eközben, talán a „táncvigalom” alatt, vagy a parkban sétálva váltott néhány szót József Attilával, akinek ennyi is elég volt., hogy lánggra lobbanjon. Szem- és fültanúk előtt kérte meg Marton Mártát arra, hogy szeresse, aki erre így válaszolt: „Szeretem, mint egy gyermeket.” Marton Márta nem akarta nagydobra verni: hogy ő volt az Óda műzsája (talán Szántó Judit miatt.) Vagy ő sem értette, egy-két futó találkozás hogyan vezethetett egy remekműhöz...

És most hadd szólaljon meg az érett – már öregedő - ember vallomása minderről. Itt már csak emlék a szerelem, mint varázslat. De mekkora az elkötelezettség, a hűség, az önzetlenség, az adás vágya:.

Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani?

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtva rossz ruhákat öltetni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragőzt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkal a november,
az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fütyürész az ablakunk alatt?
Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

Lance Wubbles: A szeretet, mint idő

A padlás félhomályában a magas, hajlott hátú öregember még jobban meg-görnyedve igyekezett odajutni a felhalmozott dobozokhoz az egyik padlás-ablak mellett. A pókhálót félresöpörve leemelte a felső dobozt, s a fény felé tartva egyik fényképalbumot a másik után szedegette ki belőle. Valaha csillogó, most már megfakult tekintete vágyakozva várta, hogy meglássa azt, akiért feljött ide.

Úgy indult az egész, hogy emlékeiből előbukkant élete nagy szerelme, s tudta, hogy ezekben az albumokban található fényképet róla. Csendben, türelmesen lapozgatott, s pár pillanat múlva már el is sülyedt az emlékek tengerében. Világának forgása nem állt meg felesége elvesztésével, de a múlt emléke sokkal előbb volt lelkében, mint a jelen magányossága. Ahogy félretette az egyik poros albumot, előkerült valami, ami rég felnőtt fia gyermekkori naplójának tűnt. Nem emlékezett, hogy valaha is járt volna a kezében, vagy hogy tudomása lett volna arról, hogy kislánya naplót vezet.

"Minek őrizgette Elisabeth mindig a gyerekek régi lomjait?" morfondírozott, ősz fejét csóválva.

Felnyitva a megsárgult lapokat, egy rövid mondatra esett a tekintete, ami önkéntelen mosolyra készítette. A szeme csillogása is visszatért egy percre, ahogy a szívét megérintő kedves szavakat olvasta. Hallotta a kisfiú hangját, aki túl gyorsan nőtt fel ugyanebben a házban, és akinek a hangja az évek során teljesen elhalkult az emlékezetében. A padlás teljes csöndje és a tiszta lelkű hét éves kisfiú szavainak varázsa élete egy elfeledett korszakába repítette vissza az öregembert.

Újra belenyúlt a dobozba, és ugyanarra az évre szóló saját régi üzleti naplóját vette ki belőle. Leült egy ócska asztal mellé az ablak alá, és egymás mellé tette a két naplót. Az övé bőrkötésű volt, a neve aranyozott betűkkel bele-vésve. A fiáé gyűrött, kopott volt, alig látszott már rajta a Jimmy felirat. Öreg ujjával végigsimított a betűkön, mintha újra tisztán láthatóvá akarná tenni az idő és a használat során megkopott nevet. Kinyitotta saját naplóját, tekintete egy mondatra esett, ami egyedül állt egyik lapon. Feltűnt, mert a többi napok tele voltak bejegyzésekkel. Önnön gondos kezeírásával ezek a szavak álltak az oldalon: "Az egész napot elvesztegettem Jimmyvel való horgászatra. Nem fogtunk semmit."

Nagyot sóhajtott, majd remegő kézzel megkereste Jimmy naplójában azt a napot, június 4-ét. Erősen megnyomott, még tétova, nagy betűkkel ez volt odaírva: "Apával horgászni voltunk. Életem legszebb napja."

Kolev András: Porzás

A fák alatt aranyló fény cikázik,
s egymáshoz érnek suttogó kezek.
Árnyék oson, nyomában leng egy másik,
s ábrándot rejtő bokrok rezgenek.

A parton tárva-nyitva minden ablak,
sóhajt sodor az önfeledt folyam.
Leszáll az est: a bátrak ott maradnak
az éjbe veszni részeg boldogan.

A szirmokon foltot talál a reggel,
s hol harmat hűsít égető sebet,
méhek repülnek zümmögő legyekkel,
szagokba szédült illatok felett.

Demeter Zsolt: Mosolyoddal

majd ha a virágok
szirmát simogatom
majd ha a tavasz begördül
napsugár fogaton
majd amikor az ősz
minden virulást legyőz
és felhővé száll a pára
akkor őszirózsák viszik
portyára a nyarat
szép mosolyoddal
hallgatni szavad

Jávorka Ágnes: A rózsa utolsó szavai

Amikor lehullt az utolsó szirma is, ezt mondta:
Látjátok a tüskéim?
Még mindig rózsa vagyok.

Fél köbméter lelkiismeret (Amatőr Művészek Fóruma)

Esős, szomorkás reggelen, viharvert teherautó döcögött az erdei úton. A fák tövében hóvirágok, ibolyák búcsúztatták a telet. A bokrok is ébredtek, óvatosan bontogatták rügyeiket. A hajnaloknak még foga volt, de a fülemüle már hirdette a tavaszt. Teljesen biztos volt benne, hogy az ő trillázása kényszerítette térdre a telet.

A kocsi öreg tanya udvarára kanyarodott be, fekete füstöt pöfögve. Pocakos, kertész nadrágos, bojtos kötött sapkát viselő, negyvenes férfi ugrott le a vezetőfülkéből.

– Lajcsi bácsi! Meghoztam az ajándék tüzelőt!

Világos színű, nagy bundájú alacsony kutya szaladt elő valahonnan. Barátságos farkcsóválással üdvözölte a jövevényt.

– Szevasz Heki! Hol a gazdád?

– Itt vagyok. Te vagy az, Karcsi? – lépett ki az istállóból egy szikár, borostás öregember, viseltes pufajkában, gumicsizmában. – Kicsit elkéstél avval a fával. Maholnap megjönnek a fecskék.

– Most került rá sor. Eddig a gátra hordtam homokzsákokat.

A sofőr felmászott a platóra, s egy halom göcsörtös, karvastagságú ágat dobált le. Az öreg gyakorlott szeme észrevette, hogy az ígért egy köbméternek jócskán híja van.

– Látom, a te részedet már leraktad.

– Le. Útba esett – válaszolt, kerülve az öregember tekintetét.

Lajcsi bácsi nem értette, hogy eshetett útba, mikor az ő tanyája két kilométerrel közelebb van az elosztóhelyhez, mint a Karcsiéké. Nem szólt. Gyerekkorától ismerte a férfit, apja jó barátja volt.

– Neki nagyobb szüksége van rá az öt gyerek mellett – gondolta.

– Ideje lenne magának is szedelődzködni – terelte el a szót a sofőr. – Holnap mi is bemegyünk a városba. Az iskola tornatermében húzzuk meg magunkat, míg levonul az ár.

– Helyesen teszitek. Estére eláll az eső, még a Hold is megmutatja magát. Holnap nem áztok meg, nyugodtan be tudtok költözni.

– Honnan veszi? – nézett Karcsi a szürke égre. – A reumája jelzi? Vagy a madarak röptéből tudja?

– Fenét. Mondta a rádió.

– Bevigyük magát is a városba?

– Ne. Nem hagyom itt a portát, de ti csak menjetek, a gyerekeket nem szabad semmilyen veszélynek kitenni. Ámbár, még van két nap mire a Tisza átlépi a gátat.

Az öregember itt élte le az életét, jobban ismerte a folyót, mint bárki, és pontosan tudta, mikor, melyik úton lehet még közlekedni, árvíz idején.

Miután elment a teherautó, felhordta a padlásra a kényes dolgokat, ágyneműt, ruhát, élelmet. Pillantása a sárgás vonalra esett a meszelt falon. Tavaly addig ért a víz.

– Idén magasabb lesz – gondolta.

Másnap délelőtt, Karcsi legnagyobb fia érkezett futva.

– Lajcsi bácsi! Apa beragadt a sárba a kocsival. Nem tudunk elmenni – lihegte ijedten.

– Épp most akartam elengedni a Büszkét. Mindjárt befogok.

Egy óra múlva átrakták a holmit a teherautóról a szekérre. Délben, nagy kerülő után, lepakoltak az iskolánál. Karcsi, ötezer forintot akart adni, de az öregember elhárította.

– Tedd csak el, ez most nem erről szól.

Délutánra hazaért. A lovat nem kötötte meg, az istállót nyitva hagyta, hadd menjen, keressen biztonságos helyet. Jól felöltözött, a létrát a falhoz támasztotta, felmászott és az előre odarögzített deszkára telepedett. Kenyeret, szalonnát, és egy üveg bort rakott maga mellé. A kéményhez kötötte magát, ha elalszik, akkor se essen le. Körbenézett, látta, hogy a laposabb részeken, már derékig állnak a fák a vízben. Később hallotta, hogy Büszke elüget, patái cuppogtak a sárban. A leereszkedő este, már tengert talált. Az újhoid gyönyörködve nézegette benne sovány arcát.

Az öregember, éjfél tájban, halk nyüszítésre ébredt. Először ezt hitte, csak álmodott, de a hang megisméltődött.

– Hektor? Látod, milyen vén bolond vagyok, elfeledkeztem rólad.

Eszébe jutott, hogy a kutya be van zárva a házba. A sápadt fényben látszott, a víz már olyan magas, hogy elérte az ablak tetejét. Lajcsi bácsi lerakta a pufajkát, a gumicsizmát, óvatosan leereszkedett, és hangtalanul csúszott a hideg vízbe. Belökte az ablakot, beúszott. A házban koromsötét volt. Szólitotta a kutyát, a cserépkályha tetejéről jött a vakkantás. Már csak az volt a felszínen, még egy óra, és az is eltűnik. Hektor ellenállt, kapálózott, összekarmolta az öregember arcát. Semmiképp sem akart lemerülni a víz alá. Lajcsi bácsi a hóna alá fogta, egy kézzel úszva igyekezett kijutni a házból. Nem találta az ablakot, fel kellett mennie levegőt venni. Ruhája elnehezedett a víztől, húzta lefelé. Hektor nagy bundája megszívta magát a kutya is egyre súlyosabb lett. Eszébe jutott, hogy fiatal korában nem egyszer átúszta a Tiszát, de az már régen volt. A harmadik próbálkozásra jutottak ki. Nagy nehézséggel feltolta a kutyát a tetőre. Merev ujjakkal kapaszkodott az ereszcsonnába. Hektor megfordult s az arcát nyalogatta. Az öregember hasztalan igyekezett felkapaszkodni, húzta a mélység. Elmerült. Úgy érezte tüdeje szétpattan, nagy buborékokban távozott belőle a levegő. Fülében hallotta, szíve szertelen dobogását. Kétségbeesetten kapálózott. Könyöke beleütközött valamibe.

– A létra – villant át agyán.

Felkapaszkodott, és kimerülten hasalt a tetőre. Talán aludt is kicsit, arra eszmélt, hogy Heki a fülét nyalogatja. Négykézláb felmászott a deszkához, a kutya két ugrással fönntermett. – Négy lábbal könnyű.

Hektor válaszképpen megrázta magát, sáros zuhanyt zúdítva gazdájára.

Az éjszaka lassan telt. Éjfél után lehűlt a levegő, a víz teteje behártyásodott. Az öregember egyre jobban fázott, nedves ruhája kezdett keményre fagyni. Karcsiék tábori ágyakon, jó melegben aludtak. Körülöttük, csak egyenletes szuszogás, innen-onnan felharsanó horkolás zavarta meg a csendet. A férfi nyugtalanul, rossz álom után ébredt, az éjszaka közepén. Kínozta a bűntudat, mert megrövidítette öreg szomszédját. Csendesen felkelt, kiment, megkereste a védekezést irányító utász őrnagyot. A tiszt három napja nem aludt, fáradt, nyűgös volt.

– Nézze jóember. Kevesen vagyunk. Nem küldhetek ki senkit, mert magának rossz előérzete van. Feküdjön le, majd reggel beszélünk róla. Mindenkit ki fogunk hozni.

Karcsi lement a vízhez, oda ahol egy szakaszvezető őrizte a kikötött rocsókat, a honvédségi rohamcsónakokat.

– A parancsnoka azt üzenté, hogy elvihetek egy csónakot, mert az egyik tanyán kint maradt valaki.

A katona gyanakodva méregette.

– Mindjárt ellenőrizzük, igazat mondott-e.

Mialatt rádióon hívta a parancsnokságot, Karcsi beugrott a legközelebbi csónakba, s elindította. A motor berregésére az őr lekapta válláról gépkarabélyát és csőre töltötte.

– Állj! Állj, vagy lövök.

A jármű távolodott. A szakaszvezető kibiztosította a fegyvert, leadott egy figyelmeztető lövést, majd megcélozta a tolvajt. Ujja már a ravaszon volt mikor meggondolta magát.

– Csak nem lövök le valakit egy ócska ladikért. Úgy sem jut messzire. Meg aztán lehet, hogy igazat mondott és tényleg kint rekedt valaki.

Lajcsi bácsi már nem fázott. Jóleső, puha sötétség vette körül. Arra rezzent föl, hogy Hektor orrával megbökdösi a kezét. Újra vacogni kezdett, megmaradt fogai összeverődtek.

– Mi van kutyám, hallasz valamit? Úgy látom, virrad.

Az öregember felnézett a csillagokra.

– Nem lehet, még három óra sincs. Kivált, hogy a Nap nem északon szokott felkelni.

A kutya morgott, majd csaholásba váltott.

– Nyughass te! Talán vidrát érzel?

Néhány perccel később Lajcsi bácsi is meghallotta a motorzúgást, meglátta a rocsó keresőlámpáját.

V I C C O L D A L

Huh!!:

Egy anyósna van 3 veje. Egy szép napon elhatározza, hogy próbára teszi őket, mert látni akarja, mennyire tisztelik és szeretik őt.

Az első nap, mikor a legidősebb lánya férjével kettesben a hídon mennek, az anyós úgy tesz, mintha megcsúszott volna, és a vízbe esik. A veje habozás nélkül a folyóba veti magát, és kimentti.

A következő napon, ahogy a vő kinéz az ablakon, látja, hogy egy Peugeot 206-os áll a házuk előtt, szélvédőjén a következő felirattal: Köszönettel Anyósodtól

Másnap az anyós ugyanezt eljätssza a középső lánya férjével is. Ez a veje is a vízbe ugrik és kimentti. A következő napon ez a vő is egy Peugeot 206-ot talál a házuk előtt, szélvédőjén a következő felirattal: Köszönettel Anyósodtól!

A harmadik napon a legfiatalabb lánya férjével próbálja ugyanazt a trükköt.

A vő érdeklődve nézi az anyóست a vízben, és elégedetten felkiált: Ezt vártam egész életemben! A következő reggel a háza előtt egy Porsche Carrera GT-t talál, rajta a felirattal: Köszönettel Apósodtól!

Japán tudósok megállapították, hogy a hideg sör rákkeltő hatású. Ugyanis amikor ráöntötték egy alvó rákra, az rögtön felébredt.

Svéd tudósok viszont azt állapították meg, hogy a gyapjú sapka a bukósisaknál jobban véd. Ugyanis egy 20. emeletről ledobott bukósisak megrepedt, míg a sapkának semmi baja nem lett.

HA-HA-Ha!

Miért vagyok fáradt?

Eleinte a kevés alvásra és a sok stresszre fogtam, de most végre megtaláltam az igazi okát! Azért vagyok fáradt, mert túl sokat dolgozom.

Tudni illik: 9,3 millió lakosa van Magyarországnak, ebből 3,5 millió nyugdíjas, ami azt jelenti, hogy a maradék 5,8 milliúnak kell elvégezni MINDENT!

Hétszázezren tanulnak, ami azt jelenti, hogy a maradék 5,1 millióra marad az összes munka, de 500 ezren a kormánynak dolgoznak, így marad 4,5 millió.

Félmillió embert alkalmaz a katonaság, lenne még 3,5 millió aktív, de ha számba vesszük az összes munkaerőt, aki a parlamentben, polgármesteri hivatalokban, állami támogatású intézményekben dolgozik, megkapjuk ugyebár azt a maradék másfél milliót, akire a tényleges munka elvégzése hárul. Egy adott pillanatban háromszázezer ember fekszik kórházban, vagy táppénzen van, hozzájuk jön a félmillió munkanélküli, s máris láthatjuk: pontosan ötszázezer ember osztozik a terheken. Ja... és most olvastuk a legújabb statisztikát: jelenleg 399 ezer ember van börtönben, ami azt jelenti, hogy mindössze két emberre maradt minden munka! Rám és Rád.

És Te most éppen vicceket olvasgatsz...

Egy menedzser valami közbejött elfoglaltság miatt nem tudott elmenni a hangversenyre, melyen Schubert Befejezetlen szimfóniáját játszották. Jegyét az elemzési és fejlesztési osztály vezetőjének (azaz a termelékenységi szakértőnek) adta oda, hogy kárba ne vesszen.

Másnap a következő jelentést találta az asztalán:

1. A négy oboásnak huzamosabb ideig nem volt semmi dolga. A létszám csökkenthető, feladatuk elosztható a zenekar többi tagja között..

2. Negyven hegedűs mindvégig azonos kottából játszott. Felesleges munkaerő pazarlás; a létszám drasztikusan csökkentendő. Amennyiben kívánatos a nagyobb hangerő, ez elektromos erősítő alkalmazásával gazdaságosabban is elérhető.

3. Bizonyos félhangok előállítására igen nagy erőfeszítésbe kerül és túlzott minőségi követelménynek tekinthető. Javasolom, hogy minden hangot kerekítsenek fel, miáltal alacsonyabb képzettségű, vagy betanított munkások alkalmazása is lehetővé válna ezekben a munkakörökben.

4. Semmi látható értelme nincs annak, hogy a kürtök megismétlik a vonósok által egyszer már előadott részeket. Ha az ilyen fölösleges ismétléseket ki lehetne iktatni, a hangverseny időtartamát mintegy húsz percre lehetne csökkenteni.

Nos, ha Schubert figyelembe vette volna ezeket a javaslatokat, valószínűleg befejezhette volna a szimfóniáját.

Egy ortopéd szakorvos új rendelőbe költözött és az alkalmazottak segítettek átszállítani a berendezést. Az asszisztensnő a rendelőben lévő csontvázat berakta a saját autójába az első ülésre, a biztonsági övvel rögzítette, és elindult vele át a városon. Az egyik kereszteződésben, a piros lámpánál várva észrevette, hogy a szomszéd sávból egy idősebb hölgy meghökkenve figyeli.

A nővér kiszólt az ablakon:

-Tudja, az orvosi rendelőbe viszem... Mire a néni megjegyezte:

- Attól tartok, kedvesem, hogy már elkésett vele.

- - Hallom, sikerült végül az autóvezetői vizsgád. Miért nem látlak soha vezetni?

- Nézd, engem ötször megbuktattak, mire jogosítványt kaptam. Nem leszek bolond most kockára tenni !

Ábel bá berúgott a vásárban, befeküdt a szekér derekába s elaludt. A lovak elindultak szépen hazafelé s a kocsmá előtt szokás szerint megálltak. Két komája kifogta a lovakat és behajtotta a kocsmá mögé.

Egyszer csak megébred Ábel bá s néz körül:

- No ha én vagyok Kös Ábel, akkó ellopták a lovakot... Ha nem én vagyok, akkó találtam egy szekeret